12- Tablacı hükmünde olan insanlara bir fiyat veriyoruz. Acaba asıl mal sahibi olan Allah, ne fiyat istiyor?

Sual: **Tablacı hükmünde olan insanlara bir fiyat veriyoruz. Acaba asıl mal sahibi olan Allah, ne fiyat istiyor?**

Elcevap: **Evet, o Mün'im-i Hakiki, bizden o kıymettar nimetlere, mallara bedel istediği fiyat ise üç şeydir. Biri zikir, biri şükür, biri fikirdir.**

Başta Bismillah zikirdir.

Âhirde Elhamdülillah şükürdür.

Ortada, bu kıymettar hârika-i sanat olan nimetler Ehad-i Samed'in mu'cize-i kudreti ve hediye-i rahmeti olduğunu düşünmek ve derk etmek fikirdir. Bir padişahın kıymettar bir hediyesini sana getiren bir miskin adamın ayağını öpüp hediye sahibini tanımamak ne derece belâhet ise öyle de zahirî mün'imleri medih ve muhabbet edip Mün'im-i Hakiki'yi unutmak, ondan bin derece daha belâhettir.

Ey nefis, böyle ebleh olmamak istersen Allah namına ver, Allah namına al, Allah namına başla, Allah namına işle. Vesselâm.

Sual: Biz tablacılara bedel ödüyoruz; peki her nimetin sahibi olan Allah bizden ne ister?

Dünyada düzen böyledir: Bir tablacının önüne otururs un; yemek gelir, bedel ödersin. Çünkü o, zahirde getiren kişidir. Fakat kalbin biraz uyanık olsa şunu fark edersin: Tablacı ne pişirdi, ne tattı, ne malın sahibidir. O sadece **uzatan bir eldir**. İşte bütün kâinat da böyledir. Ağaç uzatır, hayvan uzatır, insan uzatır… Ama **veren onlar değildir**.

Şimdi soruyu derinleştirelim: Bu kadar nimet veren, her lokmayı rahmetle yoğuran, her an hayatı ayakta tutan **Mün'im-i Hakikî**, bizden ne ister?

Elcevap: **Evet, o Mün'im-i Hakiki, bizden o kıymettar nimetlere, mallara bedel istediği fiyat ise üç şeydir. Biri zikir, biri şükür, biri fikirdir.**

Allah para istemez. Çünkü bütün servet zaten O'nundur ve hiçbir şeye muhtaç değildir. Ama nimetin **sahipsiz kalmasını da istemez**. İşte bunun için üç şey ister:

> **"Başta Bismillah zikirdir."**

Birincisi: Zikir

Zikir, yalnızca dilde söylenen bir kelime değil; **nimetin gerçek sahibini hatırlayan bir şuurdur**. Bu şuurun kapısı ise **Bismillah**tır.

Bismillah demek şudur: "Bu nimet bana ait değil; **bana verildi**." "Bu iş benden çıkmadı; **bana ihsan edildi**." "Ben yapan değilim; **alanım**."

Bismillah ile almak, nimeti sahipsiz sanmamaktır. Bismillah, nimetin kime ait olduğunu kalbe ilan etmektir.

İşte bu yüzden Bismillah, nimetin üstüne atılan bir söz değil; **nimetin gerçek sahibini gösteren ilâhî imzadır.**

> **"Âhirde Elhamdülillah şükürdür."**

İkincisi: Şükür

Şükür, nimete sevinmek değildir. Şükür, nimetin **kime ait olduğunu unutmamaktır**. Bu şükrün dili: **Elhamdülillah'tır.** Yani: "Beni sevindiren şey değil, beni sevindiren Zât makbuldür." Elhamdülillah, nimetin kalpte **sahibini bulmasıdır**.

> **"Ortada, bu kıymettar hârika-i sanat olan nimetler Ehad-i Samed'in mu'cize-i kudreti ve hediye-i rahmeti olduğunu düşünmek ve derk etmek fikirdir."**

Üçüncüsü: Fikir (Tefekkür)

Genelde bizler, Rabbimizin bizden istediği **üç bedelden ikisini** yerine getiriyoruz. Nimete **Besmele ile başlıyor**, sonunda **Elhamdülillah diyerek** zikir ve şükür vazifesini eda ediyoruz.

Fakat çoğu zaman **asıl unutulan bedel**, üzerinde durulmayan hakikat **fikirdir**. Yani nimetin: Nereden geldiğini, Kimin ihsanı olduğunu, Hangi kudretin eseri bulunduğunu **düşünmüyoruz**. Besmele var, Hamd var, ama **tefekkür yok**.

Hâlbuki nimeti sadece almak değil, onu **yerine koymak** istenir bizden. İşte bu yerleştirme işini yapan şey **fikirdir**. Düşünülmeyen nimet sıradanlaşır, sahibi unutulur, şükür kuru bir söz hâline gelir.

Eğer bu vazife hakkıyla yapılsa dilden çıkan şükür kalbin hayretine tercüman olacaktır. Bu idrak, başlı başına şükürdür.

Bu yüzden verilmeyen o üçüncü bedel, küçük bir eksiklik değil; nimetin ruhunu eksilten **büyük bir kayıptır**. İşte işin özü buradadır. Bir nimet gelir; ekmek olur, su olur, sağlık olur… Eğer onu sıradanlaştırırsan, nimeti yersin ama mânâyı kaybedersin.

Fikir demek: Bu nimetin, **Ehad-i Samed'in kudret mucizesi** ve **rahmetinin hediyesi** olduğunu idrak etmektir.

Şimdi, soframızda en sıradan gördüğümüz nimetlerden birine bakalım: **Bir zeytine.** Avucuna sığan küçücük bir zeytin… Ama hikâyesi **yıllara yayılan** bir ikram. O zeytin, bir günde olmadı.

Önce bir fidan vardı. Toprağa dikildi, tutundu. Yıllarca meyve vermeden bekledi. Rüzgâr gördü, soğuk gördü, sıcak gördü. Ama sabretti.

Rabbimiz ona kök verdi, dal verdi, yaprak verdi. Güneş onun için doğdu, yağmur onun için yağdı. Toprak, ihtiyaç duyduğu her şeyi ona sundu.

Sonra o ağaç çiçek açtı. Nice çiçek döküldü, bir kısmı zeytin oldu. Aylarca dalında durdu. Ne erken düştü ne çürüdü. Vakti gelince olgunlaştı. Sonra toplandı. Dalından alındı, kasalara kondu. Kimi sofraya geldi, kimi sıkıldı, yağa dönüştü. Uzun bir yol… Sessiz ama hummalı bir hizmet.

Biz ise çoğu zaman o zeytini ağzımıza atarken hiç düşünmeyiz. Şimdi bir dur. O zeytini düşün. Arkasındaki **sabır dolu ağacı**, yılları, mevsimleri, emirle çalışan güneşi ve yağmuru düşün.

Sonra şunu fark et: "Bu zeytin bana ait değil. Bana gönderildi." İşte o an, küçük bir zeytin **büyük bir şükre** dönüşür. Ve o şükür, seni nimetin sahibine götürür.

> **Bir padişahın kıymettar bir hediyesini sana getiren bir miskin adamın ayağını öpüp hediye sahibini tanımamak ne derece belâhet ise öyle de zahirî mün'imleri medih ve muhabbet edip Mün'im-i Hakiki'yi unutmak, ondan bin derece daha belâhettir.**

Bir padişah sana **çok kıymetli bir hediyeyi**, basit bir adamla gönderse… Ama sen, hediyenin sahibine değil de, onu getiren **zavallı elçiye kapansan**… Elçiyi yüceltsen, ona minnet duysan, **asıl göndereni hiç hatırlamasan**… Bu, sadece bir nankörlük değildir; **aklın istikametini kaybetmesidir**.

İşte nimetleri sebeplere verip, vesilede takılı kalıp **Mün'im-i Hakikî'yi unutmak**, bundan **bin kat daha büyük bir ahmaklıktır**. Çünkü burada bahis konusu olan, sıradan bir hediye değil; **hayatın kendisi**, varlığın devamı, nefesin, rızkın ve sana verilen herşeydir. Nimeti getirene değil onu gönderene bakılır. Göndereni unutup getirene bakmak misalimizdeki ahmak adamın yaptığı ile aynı şeydir.

> **Ey nefis, böyle ebleh olmamak istersen Allah namına ver, Allah namına al, Allah namına başla, Allah namına işle. Vesselâm.**

Derin bir tevhid dersi: Nimeti sebeplere değil, **Allah'a vermek gerekir**. Sebepler; rahmetin perdesi, kudretin aynasıdır başka bir şey değil. Ne icat ederler ne de güç sahibidirler. Hepsi **Allah namına** işler ve verir.

Nefse Tokat

Ey nefsim! Yoksa s**en de bu el**çiye kapılıp padişahı unutanlardan mısın? Sebepte takılı kalıp **nimetin sahibini görmeyenlerden misin?** Kendine gel! Sebeplerin elinde güç yok, onlar sadece **perde**. Veren Allah, yaptıran Allah, ikram eden Allah! Eğer hâlâ vesileye minnet edip Mün'im-i Hakikî'yi unutuyorsan, misaldeki ahmak adamdan farkın nedir?

Kurtulmak istiyorsan ölçü budur: **Allah namına ver, Allah namına al, Allah namına başla, Allah namına işle.** Yoksa nimet yük olur, şükür susar, kalp körleşir ve sen de nankörlerden olursun.